

Arrest

nr. 297 718 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Moldavische nationaliteit te hebben en bent geboren op (...) in Edinet. U verhuisde naar Rusland met uw echtgenoot in 1990 en verhuisde terug naar Moldavië in december 2013 omdat uw echtgenoot overleden was. Vrienden van uw man gaven u geld zodat u uw man kon laten overbrengen naar Moldavië. De schuldeisers wouden echter dat uw kinderen terug kwamen naar Rusland om te werken en zo de schuld af te betalen. Nog geen maand nadat uw man begraven was ontvoerden ze uw zoon, maar lieten hem terug vrij. Daarna werden jullie nog meermaals bedreigd.

U vertrok uit Moldavië in november 2021 en reisde via: Roemenië, onbekende landen, Duitsland en Frankrijk. U arriveerde in België op 24 februari 2021 en diende dezelfde dag uw verzoek om internationale bescherming in België in.

Toen u in Duitsland was werd uw zoon in elkaar geslagen door uw bedreigers. Uw dochter verblijft momenteel bij u in België, uw zoon is uitgewezen naar Moldavië en verblijft in Edinet.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: medische documenten van uzelf en uw zoon Y. (...), een overlijdensakte van uw man en documenten m.b.t. het vervoeren van zijn lichaam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart niet terug te kunnen naar Moldavië door de bedreigingen van uw schuldeisers. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen.

Vooreerst kan er op worden gewezen dat u reeds drie verzoeken om internationale bescherming (VIB) indiende in Europa vooraleer u uw VIB in België indiende: in Duitsland in 2018 en 2021 en in Frankrijk in 2022. Uw verzoeken in Duitsland werden afgewezen en in Frankrijk verklaart u het resultaat niet te hebben afgewacht (Verklaringen DVZ, randnr.22 en Eurodac zoekresultaat). Het feit dat u het resultaat van uw asielpprocedure in Frankrijk zelfs niet heeft afgewacht, is onverenigbaar met uw bewering een dringende nood te hebben aan internationale bescherming.

Bovenstaande vormt dan ook een eerste belangrijke indicatie voor het feit dat u geen nood heeft aan internationale bescherming.

Verder dient er te worden gewezen op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij DVZ dat de namen van uw schuldeisers: S. (...), O. (...) en C. (...) zijn (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u over hun namen echter: "Heb geen benul, heb niet gepraat, mogen dat niet doen, kan hun herkennen, maar ken hun naam niet." (CGVS, p.5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, verklaart u: "Dat is hoe mijn zoon hen noemt, maar ik ken hen niet. Toen ze mijn zoon hadden meegenomen, hadden namen genoemd, maar zijn woorden van kind." (CGVS, p.10). Dit vormt echter geen verklaring voor het feit dat u bij DVZ deze namen wel vermeld heeft en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet. Bovendien verklaarde u expliciet bij DVZ: "Ik ken enkel hun namen,...". Nergens maakte u melding van het feit dat u zich zou baseren op namen die uw zoon zou hebben vermeld toen hij werd meegenomen (CGVS vragenlijst, randnr.5). Verder verklaarde u nog bij DVZ dat u de gezichten niet kent van uw bedreigers (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u de schuldeisers kan herkennen, dat ze bij u thuis kwamen om documenten te bekijken en dat één van hen zelfs met jullie op het vliegtuig is gestapt tot in Moldavië (CGVS, p.5), wat een nieuwe tegenstrijdigheid vormt tussen uw verklaringen. Ook het feit dat u op het CGVS verklaart de namen niet te kennen van uw bedreigers terwijl ze bij u thuis zijn geweest en u zelfs met één iemand op het vliegtuig heeft gezeten (CGVS, p.5), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast verklaarde u bij DVZ nog expliciet nooit telefonisch gecontacteerd te zijn geweest door uw bedreigers (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u echter wel telefonisch te zijn bedreigd en dit via de vaste telefoonlijn in uw moeder haar huis (CGVS, p.7-8). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u het misschien niet zo goed begrepen te hebben (CGVS, p.10) en biedt u dus geen uitleg voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Bovenstaande tegenstrijdigheden raken de kern van uw relaas. Opnieuw doen uw verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen, dient erop te worden gewezen dat u zelf verklaart niet persoonlijk te worden bedreigd in Moldavië: "Nee, ze bedreigen me niet, ik word niet bedreigd, hebben jonge kinderen nodig." (CGVS, p.8) en "Ik ben pers niet bedreigd, maar vragen kids, eisen kids." (CGVS, p.9). U vreest bij een terugkeer naar Moldavië dat ze uw dochter zullen meenemen, u vreest voor uw kinderen (CGVS, p.8 en 9). Het feit dat u verwijst naar een vrees in hoofde van uw kinderen, is onvoldoende om een vrees in uw eigen hoofde aannemelijk te maken. Elk dossier wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld. Bijgevolg slaagt u er geenszins in om aan te tonen dat u een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Moldavië.

Bovendien verklaart u nooit klacht te hebben ingediend bij de politie voor de bedreigingen die uw kinderen kregen omdat uw zoon zei dat u geen grappen moest uithalen (CGVS, p.8). Ook specifiek voor de angst die u heeft in hoofde van uw dochter heeft u nooit de politie gecontacteerd.” (CGVS, p.9). U contacteerde ook nooit een organisatie of een advocaat om u te helpen met uw problemen in Moldavië en zocht in het algemeen nooit bescherming voor uw problemen in Moldavië (CGVS, p.8 en 9). U verklaart enkel naar de politie te zijn gestapt wanneer uw zoon vermist was, wat zich situeert rond januari 2014 (CGVS, p.6). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u buiten één poging in 2014 geen enkele poging heeft ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de Moldavische autoriteiten onwillig zouden zijn om u bescherming te verlenen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het overlijdensattest van uw man en de transportdocumenten ondersteunen uw verklaringen in verband met zijn overlijden en overbrenging. Deze documenten hebben echter geen bewijswaarde m.b.t. de door u beweerde bedreigingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Betreffende de medische documenten die u voorlegt van uzelf tonen deze aan dat u gynaecologische problemen heeft, problemen met uw bloed en uw sinussen. Deze documenten bieden echter geen bijkomende bewijswaarde voor de door u beweerde vervolgingsfeiten. De medische documenten van Y. (...) tonen aan dat hij problemen heeft aan zijn hersenen. Deze tonen echter evenmin dat er een verband zou zijn tussen zijn medische problemen en de door u beweerde vervolgingsfeiten. Voor de beoordeling van uw medische situatie en die van Y. (...) dient u zich echter te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de inhoud van de materiële motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader poneert zij onder meer:

“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”

Waar haar tegenstrijdigheden worden verweten tussen haar verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, doet verzoekster verder gelden:

“Verzoekende partij werd op de DVZ aangemaand alles kort en bondig te vertellen en kreeg niet de kans om uitleg te geven bij haar verklaringen. Pas op het CGVS kon zij uitleggen hoe zij bij de namen van de belagers kwam:

(...)

Wat betreft de telefonische bedreigingen, is er helemaal geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Immers, op de DVZ werd haar gevraagd of zij telefonisch bedreigd was geweest. Zij had begrepen dat zij bedoelden of de belagers haar thuis hadden opgebeld, wat niet het geval was. Zij hadden haar namelijk bedreigd bij haar moeder thuis en niet bij haar thuis.

Zij heeft haar vrees en problemen uit het CGVS uitvoerig uiteen gezet:

(...)

Verzoekende partij vreest voor haar leven, maar voornamelijk voor het leven van haar kinderen.”

Dat zij geen klacht indiende bij de politie, verklaart verzoekster als volgt:

“Zoals verzoekende partij heeft uitgelegd, wilde haar zoon dat absoluut niet omdat hij ook wist dat een klacht bij de politie alles alleen maar erger zou maken. Immers, zij zouden niets ondernemen en als haar belagers te weten zouden komen over de klacht, zouden verzoekende partij en haar kinderen het bekomen met hun leven.

De politie in Moldova is bijzonder corrupt en zal hen niet kunnen beschermen:

(...)

Dit is dan ook de reden waarom zij niet durfden om naar de politie te gaan en klacht in te dienen en/of bescherming te vragen.”

Verzoekster concludeert:

“Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij ten onrechte haar vrees en problemen niet au serieux heeft genomen en haar de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Bijaldien de betwiste beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen.

En

verzoekende partij de vluchtelingenstatus te verlenen.

Subsidiair,

verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Uiterst subsidiair,

De bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.4. Nog daargelaten dat verzoekster op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat zij in het kader van haar medische problemen, zoals deze blijken uit de stukken zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, geen beroep zou kunnen doen op en geen toegang zou

hebben tot de in Moldavië aanwezige gezondheidsinfrastructuur, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde of aannemelijk maakt dat deze medische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met haar schuldeisers.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden problemen en nood aan internationale bescherming danig worden ondermijnd doordat zij reeds twee verzoeken om internationale bescherming afgewezen zag in een eerste lidstaat van de EU en doordat zij daarna ook nog eens verzaakte aan het verzoek om internationale bescherming dat zij indiende in een tweede lidstaat van de EU. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan er op worden gewezen dat u reeds drie verzoeken om internationale bescherming (VIB) indiende in Europa vooraleer u uw VIB in België indiende: in Duitsland in 2018 en 2021 en in Frankrijk in 2022. Uw verzoeken in Duitsland werden afgewezen en in Frankrijk verklaart u het resultaat niet te hebben afgewacht (Verklaringen DVZ, randnr.22 en Eurodac zoekresultaat). Het feit dat u het resultaat van uw asielprocedure in Frankrijk zelfs niet heeft afgewacht, is onverenigbaar met uw bewering een dringende nood te hebben aan internationale bescherming.”

Verzoekster legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent één van de cruciale elementen in haar asielaanvraag. In de vragenlijst gaf zij namelijk aan dat het bedrag dat zij verschuldigd was *“700 000 Rubel (ongeveer 10 000 euro)”* bedroeg (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS maakte verzoekster echter melding van een bedrag van *“100.000 of zelfs meer”*. Even later vermeldde zij daarnaast een bedrag van *“30.000 rus roebels”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.5).

Verzoekster legde daarenboven meermaals en manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de personen aan wie zij geld schuldig zou zijn, en dit zowel omtrent hun namen als omtrent hun gezichten. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Verder dient er te worden gewezen op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u bij DVZ dat de namen van uw schuldeisers: S. (...), O. (...) en C. (...) zijn (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u over hun namen echter: “Heb geen benul, heb niet gepraat, mogen dat niet doen, kan hun herkennen, maar ken hun naam niet.” (CGVS, p.5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, verklaart u: “Dat is hoe mijn zoon hen noemt, maar ik ken hen niet. Toen ze mijn zoon hadden meegenomen, hadden namen genoemd, maar zijn woorden van kind.” (CGVS, p.10). Dit vormt echter geen verklaring voor het feit dat u bij DVZ deze namen wel vermeld heeft en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet. Bovendien verklaarde u expliciet bij DVZ: “Ik ken enkel hun namen,...”. Nergens maakte u melding van het feit dat u zich zou baseren op namen die uw zoon zou hebben vermeld toen hij werd meegenomen (CGVS vragenlijst, randnr.5). Verder verklaarde u nog bij DVZ dat u de gezichten niet kent van uw bedreigers (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u de schuldeisers kan herkennen, dat ze bij u thuis kwamen om documenten te bekijken en dat één van hen zelfs met jullie op het vliegtuig is gestapt tot in Moldavië (CGVS, p.5), wat een nieuwe tegenstrijdigheid vormt tussen uw verklaringen.

Ook het feit dat u op het CGVS verklaart de namen niet te kennen van uw bedreigers terwijl ze bij u thuis zijn geweest en u zelfs met één iemand op het vliegtuig heeft gezeten (CGVS, p.5), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het gehoor bij de DVZ korter is dan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, vormt namelijk geenszins een verklaring voor de voormelde vaststellingen. Waar nog enigszins zou kunnen worden aangenomen dat dit een verklaring kan bieden voor het niet vermelden van bepaalde niet-essentiële elementen in een asielrelaas, kan dit immers hoegenaamd geen verklaring bieden voor het feit dat er bij de DVZ over de kern van dit relaas verklaringen worden afgelegd die frappant in strijd zijn met de verklaringen die worden afgelegd bij het CGVS. Verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS waren verder duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar, niet mis te verstaan en met elkaar in strijd. Dat verzoekster over dermate cruciale elementen in haar relaas als de namen van haar belagers en de vraag of zij hen al dan niet kende van gezicht dusdanig tegenstrijdige verklaringen aflegde, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan haar beweerde problemen.

Verzoekster legde bovendien kennelijk tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de beweerdelijk door haar ontvangen bedreigingen. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“Daarnaast verklaarde u bij DVZ nog expliciet nooit telefonisch gecontacteerd te zijn geweest door uw bedreigers (CGVS vragenlijst, randnr.5). Op het CGVS verklaart u echter wel telefonisch te zijn bedreigd en dit via de vaste telefoonlijn in uw moeder haar huis (CGVS, p.7-8). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u het misschien niet zo goed begrepen te hebben (CGVS, p.10) en biedt u dus geen uitleg voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid. Bovenstaande tegenstrijdigheden raken de kern van uw relaas. Opnieuw doen uw verklaringen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij laat uitschijnen dat zij bij de DVZ het telefoontje niet zou hebben vermeld omdat zij zou hebben begrepen dat er werd gevraagd of haar belagers haar thuis opbelden en omdat zij niet thuis doch enkel bij haar moeder werd opgebeld, dient vooreerst immers te worden opgemerkt dat dit gelet op de duidelijke vraagstelling bij de DVZ iedere geloofwaardigheid ontbeert. Verzoekster maakte bij de DVZ geen spontane melding van de telefonische dreigementen. Wanneer er gevraagd werd: *“Hebben ze je ooit telefonisch gecontacteerd?”*, antwoordde zij daarenboven in niet mis te verstane bewoordingen van niet (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster bij het CGVS nog duidelijk aangaf dat zij in Moldavië steeds op het adres van haar mama verbleef (administratief dossier, npo, p.8). Aldus was het adres van haar mama haar thuis en zou zij ook blijkens de uitleg in het voorliggende verzoekschrift weldegelijk thuis telefonisch zijn bedreigd.

De door verzoekster neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze weerlegt noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Het overlijdensattest van uw man en de transportdocumenten ondersteunen uw verklaringen in verband met zijn overlijden en overbrenging. Deze documenten hebben echter geen bewijswaarde m.b.t. de door u beweerde bedreigingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Betreffende de medische documenten die u voorlegt van uzelf tonen deze aan dat u gynaecologische problemen heeft, problemen met uw bloed en uw sinussen. Deze documenten bieden echter geen bijkomende bewijswaarde voor de door u beweerde vervolgingsfeiten.”

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas, problemen, vrees en nood aan internationale bescherming. Verzoeksters kritiek op de overige, overtollige motieven in de bestreden beslissing is bijgevolg verder niet dienstig en kan op zich niet volstaan om te leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen verder op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane

vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT